

Р Е Ш Е Н И Е

№122

гр.Перник, 12 април, 2012 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, касационен състав, в публично заседание на четиринадесети март две хиляди и дванадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Емилия Иванова
Слава Георгиева

при секретаря И.*** и в присъствието на прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Иванова **к.н.а.х.дело № 103/2012 г.**, по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на **В.В.М. *****, срещу решение № 1079 от 22.12.2011 г., постановено по н.а.х.д.№1497/2011 г. по описа на РС Перник. С атакуваното решение е потвърдено наказателно постановление № 34-0000157/03.09.2011 г., издадено от Началник областен отдел КД ДАИ гр.Перник, по силата на което на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 лв. за нарушение по чл.96, ал.3, предл.1 от Закона за автомобилните превози/ЗАвт.П/.

В касационната жалба са развити подробни оплаквания за това, че решението на РС и потвърденото с него НП са незаконосъобразни. Твърди се, че самото наказателно постановление е издадено при допуснати съществени процесуални нарушения, което не е отчетено от въззивния съд. Излага се становище, че решението на районния съд и наказателното постановление страдат от пороци, които са касационни основания за отмяната на двата акта.

Ответникът по касационната жалба – Началникът на областен отдел КД ДАИ гр.Перник, надлежно уведомен за обжалването и насроченото съдебно заседание не се явява, не изпраща представител и не взема становище по оспорването.

Представителят на Окръжна прокуратура Перник, намира касационната жалба за процесуално допустима, но по същество неоснователна. Предлага да се остави в сила обжалваното решение, като правилно и законосъобразно.

Административен съд - Перник, след като разгледа делото по реда на чл. 217 и сл. от АПК, взе предвид наведените от жалбоподателя касационни основания и прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред касационната инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

От настоящата инстанция се споделят изложените в касационната жалба твърдения, че от страна на АНО не е установен вида на извършван обществен транспорт.

В хода на производството по съставяне на АУАН, контролните органи са отразили, че в управляваното от касатора МПС има 11 души. Част от тях са представили карти за специализиран превоз, които не отговарят на никакви реквизити и правилно се изключват от доказателствения материал събран от органи на АНО.

Независимо от това не е установено дали изобщо е извършван “обществен превоз”, с утвърдено маршрутно разписание, или превоза се извършва по произволен маршрут. По административната преписка няма данни да е извършван обществен превоз – липсва пътен лист издаден за какъвто и да било вид обществен транспорт. Липсва и маршрутно разписание, от което да се установи, че с извършвания от касатора превоз се превозват пътници по посочения в АУАН маршрут.

Констатациите на проверяващите при съставяне на АУАН, че се извършва “случаен превоз” не са убедителни и категорични. Описаното нарушение в АУАН се опровергава от показанията на разпитания от въззивния съд свидетел, Венцислав Стоянов Иванов – актосъставител, който в с.з. твърди, че при съставяне на акта касаторът извършва “случаен превоз”, това е в противоречие със следващите негови твърдения „пътниците в автобуса са без билети или служебни карти, а МПС-то е без указателни табели относно вида на превоза – случаен, специализиран или какъвто и да било превоз”. Посочения в АУАН вид на осъществявания превоз не се подкрепя от събраните от АНО доказателства. При положение, че и за извършване на “случаен превоз” по силата на т. 24 от § 1 от ДР ЗАвтП също се изисква наличие на документи, които следва да са у водача на проверяваното МПС, а такива определено няма, избраната квалификация на нарушението не съответства на установеното в АУАН.

Санкцията, предвидена в разпоредбата на чл. 96а, ал. 3 от ЗАвтП, се налага и когато се извършва превоз за собствена сметка. Неяснотата относно това как АНО е стигнал до извода, че се извършва “случаен превоз”, не дава основание на въззивния съд да постанови обжалваното решение. Смесването на различни като законово определение видове превоз, води до неизяснена фактическа обстановка при съставянето на АУАН и съответно до незаконосъобразност на издадено наказателно постановление. Незаконосъобразен е и извода на съда, че след като за посочените в разпоредбата на чл. 96а, ал. 3 от ЗАвтП видове превоз е определена санкцията с фиксиран размер е без значение какъв точно вид превоз се осъществява.

Формализмът на административно наказателния процес предполага точно съответствие между санкционната норма и установените факти и обстоятелства. В конкретния случай не е ясно какъв е вида на осъществявания превоз в нарушение на ЗАвт.П. Ако касаторът е бил изцяло в нарушение на тези изисквания, би могло да се предполага, но и да се докаже, че той извършва нарушение на конкретно посочена правна норма, за което може да му бъде наложено административно наказание, но в този смисъл не са търсени и събирани доказателства от страна на АНО. Друго АУАН не може да има обвързваща сила за съда, предвид гласните доказателства, че след като няма изискуеми документи за който да било от двата спорни вида превоз, актосъставителя е приел, че се извършва случаен превоз.

За касационният състав не се установи по безспорен начин да е извършвано административно нарушение именно под формата на “случаен превоз”. Не може да се приеме, че тъй като санкцията е предвидена за три форми на превоз, които може да са обект на нарушение, може при неизяснена фактическа страна да се понася административно наказателна отговорност. Липсата на категорични доказателства за осъществяван случаен превоз по смисъла на § 1 т. 24 от ДР ЗАвтП – неясноти в НП и

индицията за друг вид нарушение от показанията на свидетеля, налагат да се приеме, че наказателното постановление и решението на районен съд са незаконосъобразни и следва да бъдат отменени.

Касационен състав на Административен съд Перник намира, че допуснатото нарушение на материалния закон от страна на АНО не може да се стабилизира със съдебно решение и се налага отмяната на двата обжалвани акта.

По изложените съображения, **съдът**

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ изцяло решение № 1079, постановено по н.а.х.д.№1497/2011 г. по описа на Районен съд Перник, с което е потвърдено НП № 34-0000157/03.09.2011 г., на Началник ОО КД ДАИ – гр. Перник, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 34-0000157/03.09.2011 г., на Началник областен отдел „Контролна дейност” при ДАИ – гр. Перник, с което на В.В.М. ***е наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 лева, за нарушение по чл.96а, ал.3, пр.1 от ЗАвт.П.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:/п/

Членове:1./п/ 2./п/